

TÓTH KRISZTINA

Heg

*Valakik egyszer
osztolni próbáltak rajtad. Itt a jel.
Ketten álltak az ágy két oldalán:
a maszkos, élveteg szemű műtősnő, a jövő,
és a gyerekkor, a tizenkét éves arcú prosti.
Huzakodtak, elvittek belőled ezt-azt,
aztán magadra hagytak.
És jöttek mások,
jöttem végül én.
Néztük a varrást, számon kértük a lelket,
ráztunk, füleltünk, hízelegtünk.
De én meggondoltam magam:
nekem nem az kell, ami volt,
hanem a heg. Az az emlékektől benőtt
sajgás. Én magam akarok lenni
a hosszú vágás rajtad. Kérdezzen rám
mindenki, aki lát.*

Zápor

*Gyerekkoromban
aszfaltkrétával írtam az útra.
Azt hittem, látni lehet majd
az űrből is azt a mondatot.
Aztán néztük a tizedikről
az esőt. Nem baj – mondta a Móni,
legközelebb majd odafestjük.
Elfelejtettem, mit akartam
üzenni akkor. Már csak a
zápor szeretnék lenni.
Az a zápor,
abban a régi pillanatban,
ahogy a betonra ér és színesen
visszafröccsen.*